

JÓZSEFVÁROSI HARANGSZÓ

2017. július 16.

SZENT ISTVÁN KIRÁLY ÜNNEPE BUDAPESTEN

Augusztus 20-án, Szent István Király Ünnepe a budapesti Szent István-bazilika előtti téren misével és az Országos Szent Jobb Körmenettel emlékezünk meg első Szent Királyunkról. Az ünnepi koncelebrált misére szeretettel várom a paptestvéreket, a szerzeteseket, az egyházi egyesületek és mozgalmak tagjait és minden hívőt. A idei ünnep különlegesnek ígérkezik, hiszen a 2000. év Nagy Jubileuma után újra elfogadta meghívásunkat Bartholomaiosz konstantinápolyi pátriárka is, aki vendégként vesz részt az ünnepségen. Elismeréssel emlékezünk arra, hogy első Apostoli Királyunkat ő avatta szentté az ortodox egyházak számára.

Részvételünkkel, közös imádságunkkal és énekünkkel járulunk hozzá a egyházi és nemzeti ünnepünk méltó megtartásához. A helyszín megközelítéséhez szükséges belépőjegyet el fogom juttatni a Főegyházmegye minden papjához. Szeretettel várjuk a kedves híveket, akik 14.30-tól – biztonsági átvizsgálást követően – érkezési sorrendben foglalhatják el a helyeket a kijelölt szektorokban.

Erdő Péter bíboros, prímás, érsek

TÁBORI TANULSÁGOK

Június 20-25-ig A Harmadik Világ Szegényeinek Szolgái Missziós Mozgalom Központjába járó fiúk Agustin Delouvroy msp és Michels Antal plébános atyák kíséretében együtt táboroztak a Zselicben fekvő Visnyeszéplakon. Mint minden táborunknak, ennek is volt egy fő témája, ami egész héten kísérte a csapatot. A téma pedig a fatimai jelenés volt, aminek idején ünnepeljük a 100. évfordulóját. A tábor ideje alatt megismerkedtünk számos olyan munkával, amivel a kerületünkben nem találkozunk. Az első napon egy letarolt telket kellett kigazolni csákánnyal, baltával, macsétával és a gyökereket eltávolítani. A második napon meggyet szedtünk és magoztunk, míg a harmadik napon egy házaspár otthonában tapasztottunk sarat.

Nekem az első tanulság ebből a táborból az volt, hogy mindazt, amit kapunk, valamilyen módon meg kell hálálni, viszonzni kell. Minden egyes napon Szentmisén vettünk részt, amit az atyák mutattak be nekünk és a falubelieknek. Egészen szép számban voltunk jelen, vasárnap közel 30-an ünnepeltük az Úr napját. Másik fontos imádságunk a rózsafüzér volt, hiszen ennek nagy jelentőséget 1917-ben a jelenések alkalmával a Szűzanya. „Minden nap imádkoztatok el a rózsafüzért és hozzatok áldozatot a bűnösökért”. Mindössze ennyi, amit a Szűzanya kért a három pástorgyerektől. Gondolhatjuk, hogy könnyű dolguk volt, de alig lehet elképzelni azt a sok szenvedést és kísértést, amit a három gyerek átélt. Isten és a Szűzanya akaratát teljesítve ők mentették meg Portugáliát a háborútól. Az imádságnak nagy ereje van és sokakat menthetünk meg személyes imádságainkkal is. A tábor központi jelentősége tehát az volt, hogy imádkoznunk kell a bűnösökért és áldozatot hozni értük, hogy üdvözljenek. Ezeknek az erényeknek a gyakorlásához volt jó a munka és az együtt töltött imádságok. A táborunk egy közös vasárnapi Szentmisével záródott.

Burka Sándor

HÍVOM A CSALÁDOKAT 2017 JÚLIUSÁBAN

– *Bíró László püspök levele*

Hívom a családokat, házaspárokat, jegyeseket és szerelmeseket, a családokat szerető szerzetes- és paptestvéreket, és mindenkit, aki a család és az élet mellett áll!

Jó hogy végre hazajöttél – fogadta férjét a feleség –, nem bírok a gyerekekkel! Vacsoráztatás, fürdetés, a két nagy iskolai ügyei, közben egymást piszkálják, már majdnem megörik. Annyiszor kértelek, hogy intézd úgy ügyeidet, hogy legalább ebben az esti hajcihőben segítsél egy kicsit, de úgy látom, hiába! Drágám – vette át a szót a férj –, már százszor megbeszéltük, hogy én mindenben segítek, ha tudok, de te is tudod, hogy határidős munkám van, az irodában nincs segítségem, alig győzöm. Most is teljesen kimerült és farkas

éhes vagyok, és te vacsora helyett szemrehányással vársz. De majd mindjárt rendet teremtek, ellátom ezeknek a haszontalan gyerekeknek a baját! Jaj, csak azt ne – válaszolt a konyha, a fürdőszoba és a gyerekszoba között rohangáló feleség –, mert akkor itt rögtön sírás és ordibálás lesz, éjfélig sem lesz alvás. Értem – mondta a férj –, te nem bírsz velük, ezért engem hibáztat, de azt nem viselnéd el, hogy én vegyem kezembe a dolgokat. A szóváltás közben aztán lassan minden rendbe jött, a gyerekek is kicsit megszeppentek, hiszen nem először hallották szüleiket vitatkozni. Csak azt nem értem – szólalt meg a feleség lezárva az aznap esti csörtét –, hogy a bátyámék hogyan oldják meg mindezt hat gyerekkel, békésen, derűvel, vidáman, mi pedig megszenvedjük mindennapjainkat a mi hármunkkal.

A barátság szabad elhatározással megvalósított személyes kapcsolat, alapja a kölcsönös rokonszenv és az arra épült értékelő szeretet, amely legtöbbször a nézetek és az értékelés azonosságában is megnyilvánul. Jézus az embert a szolga tudatlanságából kiemelte és mindent megosztva vele, amit az Atyától hozott, a barátjává tette: „Már nem mondalak benneteket szolgálóknak, mert a szolga nem tudja, mit tesz az ura. Barátainak mondalak titeket, mert mindent, amit hallottam Atyámtól, tudtul adtam nektek.” (Jn 15, 15) A bennünket Istennel egyesítő szeretet után a házastársi szeretet a „legnagyobb barátság.” Ez a kapcsolat rendelkezik a jó barátság minden tulajdonságával, a másik javának keresésével, a kölcsönösséggel, a gyengédséggel, a stabilitással és a közösen megélt évek alatt kialakuló egymáshoz való hasonlósággal. A házasság azonban mindehhez hozzáadja a felbonthatatlan kizárólagosságot. A keresztény házaspár ugyanis rendíthetetlenül törekszik arra, hogy egész életüket együtt építsék fel és megosszák egymással. (vö. AL 123.)

Amikor valaki másról beszélünk, szoktuk azt mondani róla: egy jó ismerősöm, vagy azt, hogy egy barátom. Mi különbözteti meg az ismeretséget a barátságtól? Mi teszi a házasságot a „legnagyobb barátsággá”?

A gyöngye vagy beteg szeretet, amely nem képes elfogadni a házasságot mint kihívást a mindhalálig tartó küzdelemre, újjászületésre, gyökeres megújulásra és újrakezdésekre, nem lesz képes megőrizni az elköteleződés magas szintjét. Enged az állandó növekedés folyamatát megakadályozó ideiglenesség kultúrájának. Örökké tartó szerelmet csak akkor lehet ígérni, ha felfedezzük a saját elgondolásainknál nagyobb tervet, a Teremtőnek a mi örök boldogságunkra irányuló tervét. Ez a felfedezés ébren tartja azt a vágyunkat, hogy a teljes jövőt elajándékozzuk a szeretett személynek. Ahhoz, hogy egy ilyen szeretet képes legyen kiállni minden próbát, és mindenek ellenére hűséges maradjon, szüksége van a megerősítő és felemelő kegyelem ajándékára. (vö. AL 124)

Az egy férfi és egy nő közötti különleges, teljességre törekvő barátság csak a házastársi egységben valósul meg. Mindezen túl a házasság olyan barátság, amely magában foglalja a szenvedély sajátosságait, de mindig az egyre stabilabb és intenzívebb egység felé irányul. Mert nem csupán az életadásra alapított, hanem arra is, hogy a házastársak kölcsönös szerelme fejlődjön és érlelődjön. Ez a szerelem egyedül az emberre jellemző jelenség, az akarat érzületével személytől személyre irányul, átfogja az egész személy javát; ezért a test és a lélek megnyilatkozásait képes sajátos méltósággal gazdagítani, s ezeket a hitvesi barátság kiváltságos mozzanataivá és jeleivé nemesíteni. Ezt a szerelmet az Úr arra méltatta, hogy különleges kegyelmével és a szeretet ajándékával gyógyítsa, tökéletesítse és fölemelje. Ez az egyszerre emberi és isteni természetű szerelem a házastársakat szabad és kölcsönös gyöngéd érzellemmel és tettekkel bizonyított önjárandékozásra vezeti, és egész életüket áthatja; sőt nagylelkű tevékenysége által maga is tökéletesedik és

növekszik. Messze fölülmúlja tehát a pusztán erotikus vonzódást, amely ha önzésből fakad, gyorsan és szánalmasan elenyészik. (GS 49)

Idézetek fel rokoni, baráti, vagy ismeretségi körötökből olyan házaspárokat, akik úgy vélik, hogy a véletlen szerencse révén találtak rá későbbi házastársukra. Hogy tudjátok gyerekeiteket hozzásegíteni ahhoz, hogy ne vonzó külsejükben, vagy a szerencséjükben bízzanak, hanem Isten végtelen szeretetében és kegyelmében? Hogyan tudjátok segíteni őket abban, hogy akkor is bízzanak Isten szeretetében, ha nem találkoznak „az igazival”?

„Az az én parancsom, hogy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket. Nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint ha valaki életét adja barátaiért. ... Azt parancsolom nektek: szeressétek egymást!” (Jn 15, 12-17) Jézus parancsa minden barátjának szól, azoknak, akiknek mindent, amit az Atyától hallott, tudtul adott. A szeretet mértékeként is igen magas mércét állított: „ahogy én szerettelek titeket”. Ő életét adta értünk, akkor szeretünk úgy, ahogy Ő szeretett minket, ha mi is életünket adjuk barátainkért. Ezért törekednek a „legnagyobb barátságban”, a házasságban élők is az egymás kölcsönös elajándékozására.

A keresztény házastársak különleges ajándékot kapnak Istentől. A házasság szentségének sajátos kegyelme ugyanis arra van rendelve, hogy tökéletesítse szeretetüket és erősítse fölbonthatatlan egységüket. Ezzel a kegyelemmel, amelynek a forrása Krisztus, segítik egymást az életszentségre a házasesetben, a gyermekek elfogadásában és nevelésében. Krisztus életük minden helyzetében velük marad és erőt ad nekik, hogy fölvegyék keresztjüket és így kövessék Őt, bukásaik után fölkeljenek, bocsássanak meg egymásnak, egymás terhét hordozzák, kölcsönösen szeressék egymást természetfölötti, gyengéd és termékeny szeretettel. (I. KEK 1641-1642)

Miért van szüksége a házaspárnak arra, hogy szeretetük tovább tökéletesedjen és felbonthatatlan egységük tovább erősödjön? Mi szükséges ahhoz, hogy a házások örömmel, és ne keserúséggel hordozzák egymás terhét? Idézetek fel olyan házasságokat, amelyben a gondok-bajok ellenére a házaspár boldog volt!

Egy este a feleség bátyja felkereste a házaspárt. Elmondta, hogy közeleg szüleik 50. házassági évfordulója, és úgy gondolja, hogy azzal tudnának szüleiknek igazi örömet szerezni, ha együtt szerveznék meg az ünnepet. Csak nem gondolod – szólalt meg meglepetten a férj –, hogy mi álljuk a költségeket, hiszen elég nagy a család, mi pedig igazán nem állunk most jól. Ami pedig engem illet, a munkám túlon túl leköt, egy ilyen ünnep megszervezésére nehezen tudnék időt szakítani. Feleségem meg alig győzi munkája mellett a háztartást és a három gyereket. Ne érts félre – válaszolt a feleség bátyja – nem a pénzről van szó, nem is arról, hogy ki mennyit tud lótni-futni, hanem arról, hogy szüleink azt lássák, hogy mi együtt, közösen akarunk nekik örömet szerezni. Tudom, hogy ők már régóta spórolnak erre az ünnepre, nem is egyeznének bele, hogy mindent mi fizessünk. Senki sem időmilliomos, de ha mindenki vállalja, a gyerekeink is, hogy segít egy kicsit a közös feladatok megoldásában, akkor jut idő és energia az ünnepre is. Ha együtt, egyetértve, szeretetből és szeretettel munkálkodunk, akkor ezzel az egész ünnepnek megadjuk az alaphangulatát. Közben a szomszéd szobából bejött az egyik nagyobb gyerek. Osszatok rám is feladatot – szólalt meg –, ha a nagyieknak örömet lehet okozni, akkor én kész vagyok mindenre! Takarítok, vagy mosogatok itthon, hogy anyunak legyen több ideje, vagy segítek az öcsit lefektetni, vagy bármit, inkább kevesebbet játszom. Csak mondjátok meg, hogy mit csináljak, és én már csinálom is! A szobában csend lett. A férj és a feleség csodálkozva nézett

egymásra. Honnan veszi ez a gyerek ezt a nagy, önfeláldozó szeretetet?

*Bíró László, az MKPK családreferens püspöke
a Magyar Katolikus Családegység elnöke*